

Квіти

Стефан Малларме

Стефан Малларме

Квіти

Перекладач: М. Москаленко

У перший день буття з обвалів світлоти,
Блакиту й золота, і з зорних криг, о Дбала.
Великі чашечки квіток створила ти
Для юної землі, яка ще бід не знала:

Квіт гладіолуса, мов шиї лебедів;
Божистий лавр для душ на обширах вигнання,
Рум'яний, наче перст, що серафім підвів,
І червонить його незаймане світання;

І гіацинт, і мирт, що між зірниць холов;
Троянду, що таїть жіночих тіл принаду,
І зрошує її сяйлива й дика кров
У весняних садах, — жаску Іродіаду*!

І лілій білину явила Ти, — аж там,
Де тихо плюскотять моря зітхань чудовні,
На зблідлих овидів блакитний фіміам
Летить вона до сяїв заплаканої повні!

О Божа Мати! Ось хвалінь щедротна дань!
Для тебе — систрів згук із дольних цих околів!
Хай мовкне відгомін у небесах смеркань,
В екстазах поглядів, у зблисках ореолів!

Щедотно Ти земну обдарувала твердь,
Та серед чашечок розкритих ще одна є:
Квіт, ладний принести благоуханну Смерть
Поету, що життя всякчас його вбиває.

*Іродіада (7 до н.е. — 39) — дружина іудейського царя Ірода Антипи:

домогалася смерті Іоанна Хрестителя.